

Nr 389

Av herr Larsson i Umeå m. fl., om förtidspensionering av vissa skogsarbetare.

(Lika lydande med motion nr 297 i Första kammaren)

Det svenska skogsbruket kommer att inom en nära tidsrymd kraftigt mekaniseras. Den rationaliseringsprocess som nu börjat väntas ske mycket snabbt och kommer att få till följd ett stort friställande av den arbetskraft som för närvarande sysselsättes i skogsbruket. Friställandet av arbetskraft väntas i främsta rummet ske av den äldre arbetskraften. Vad det gäller den yngre arbetskraften väntas denna i första hand omskolas för att betjäna den moderna maskinpark som kommer att insättas och vilkens skötsel kommer att fordra speciellt utbildad arbetskraft. Av den befolkning som kommer att friställas inom skogsbruket kommer ett synnerligen stort antal att ha uppnått så hög ålder att en omflyttning eller omskolning kan bedömas som olämplig. Det är ofta skogsarbetare, som vid sidan av skogsarbetet har mindre jordbruk och vilka ofta är bosatta inom mindre byar och samhällen, där andra arbetstillfällen ej finns. Vidare torde många av dessa äldre skogsarbetare efter ett långvarigt tungt arbete, som skogsarbetet är, ha ådragit sig yrkesskador i sådan omfattning, att det kommer att ställas stora svårigheter att inlemma dessa människor i andra sysselsättningar. En ny sysselsättning förutsätter dessutom en omflyttning med åtföljande omskolning, vilket i många fall kan förefalla rätt meningslöst om de kommit upp i 60-årsåldern. Vidare torde det vara uppenbart, att dessa människor helst av allt önskar stanna kvar i den bygd de verkat i, och de har i regel hunnit skaffa sig småbruk och egna bostäder. Denna grupp människor har inriktat sig på att stanna kvar i sina yrken, vilket dock kommer att bli omöjligt på grund av den mekanisering som oförskyllt drabbar dem. Att mekaniseringen bör genomföras på snabbaste sätt för att nedbringa kostnaderna för skogsbruket är en självklar sak, och det bör vara en lika självklar sak att de människor som kommer att friställas beredes möjligheter att erhålla samhällets stöd. Man får dessutom hålla i minnet att de genom sin tidigare arbetsinsats varit en värdefull tillgång för landets ekonomi.

Den tidsrymd som uppstår innan många av dessa äldre övertaliga skogsarbetare uppnår pensionsåldern kommer att ställa stora ekonomiska svårigheter för den enskilde individen. Det bör därför genom en särskild till-

fällig insats från samhällets sida göras lättnader, så att övergången mellan förslagsvis 60 år och till uppnådd pensionsålder kan ske utan alltför stora ekonomiska påfrestningar för de skogsarbetare som måste friställas. En förtidspensionering borde vara en framkomlig väg att lösa det besvärliga läge som kommer att uppstå för dessa äldre skogsarbetare vilka måste friställas.

Under hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om en snabb utredning samt förslag till riksdagen om en förtidspensionering av skogsarbetare, som uppnått 60 år och som genom rationaliseringen inom skogsbruket kommer att friställas och ej kan beredas annan sysselsättning.

Stockholm den 24 januari 1964

Sigvard Larsson

i Umeå

Elias Jönsson

i Ingemarsgården

Henning Gustavsson

John G. Löfroth